

Una cambra d'escriptura: la poesia

No sóc sinó la mà amb què tu palpeges

Gabriel Ferrater

Els homes, des de fa temps, encadenem paraules. Aquestes actuen com a baules de comprensió que hem anomenat narrativa, poesia, assaig o teatre. La poesia seria una baula més. Una forma d'expressió amb la qual palesem i demostrem al món una part de la nostra existència; des de fa temps, expressem els nostres sentiments mitjançant la paraula poètica: un mirall del nostre jo més profund, unes petjades en la pell de la vida.

Una part de la pell d'una serp que muda, constantment i de forma anacrònica, l'anomenem poesia; tot poeta vol expressar els seus neguits. Barrina constantment. Els clàssics i nosaltres ens agermanem a través de la paraula. Però nosaltres no som uns receptacles buits on cauen les paraules des d'un cel farcit d'idees. Les anem a cercar, i el nostre cap les elabora. La pell ressona amb la paraula, i ella es torna melodia. De vegades, pot actuar com una arma mortífera carregada de dolor i desengany; amb la paraula, per desgràcia, també es mata i s'assassina. Pot semblar paradoxal però esdevé real.

ADRIÀ CHAVARRIA